

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **H. A., s. r. o.,** zast. advokátem JUDr. Zdeňkem Doležalem, Musorgského 1, 623 00 Brno proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** nám. Svobody 4, 602 00 Brno, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. ledna 2004, č. j. 29 Ca 412/2001 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále již stěžovatel) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 7. 2001, č. j. 110-1511b/2001-0101.

V kasační stížnosti stěžovatel požaduje zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně shora, a to z důvodů, které lze patrně nejlépe podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti především uvádí, že žalovaný označil účelově smlouvy o dílo uzavřené podle § 536 a násl. zákona č. 513/1999 Sb., obchodní zákoník mezi stěžovatelem (společností s. r. o.) a Ing. Z. N. a Ing. J. F. na výkon auditorských činností pro stěžovatele za zastírání skutečného právního stavu a upřel oběma jmenovaným jako oprávněným na základě zvláštního zákona právo uzavřít smlouvu o dílo s jejich společností a degradoval jejich oprávnění konat odbornou práci

auditorů. Ztotožnil chybně činnost odborníků – auditorů – s běžnou činností společníků a jednatelů ve společnosti pod záminkou shodnosti jejich činnosti podle smlouvy o dílo s předmětem činnosti společnosti. Vnutil jim jako společníkům a jednatelům bez zákonného podkladu povinnost konat práci auditorů pro společnost stěžovatele v zaměstnaneckém poměru, aby mohl dosáhnout vědomě dvojího zdanění, totiž společnosti i auditorů, přičemž odmítl provést důkaz, že oba auditoři řádně daně z titulu auditorské činnosti pro stěžovatele odvedli. Žalovaný nepřihlížel ke skutečnosti, že příjmy z jiného podnikání společníků, jednatelů podle zákona č. 524/1992 Sb., o auditorech a Komoře auditorů ČR, jsou příjmem z podnikání podle § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů platných pro rok 1998 (dále jen ZDP) a nikoli, jak žalovaný uvedl, podle § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Při uplatňování daňových zákonů nebral žalovaný v úvahu skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, když označil smlouvy o dílo za neexistující a zastírající skutečný stav. Nevyužil všech prostředků, jimiž si mohl ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, totiž nezkoumal daňová přiznání Ing. Z. N. a Ing. J. F., jako fyzických osob. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle stěžovatele spočívá v rigorózním podřazení odborné činnosti auditora pod ust. § 6 odst. 1 písm. b) ZDP, ačkoli předmětná činnost ze zákona je činností od původu nezávislou, jejíž výkon, jak plyne z § 18 odst. 1 zák. č. 524/1992 Sb. i § 13 zák. č. 254/2000 Sb., o auditorech je zákonem ponechán na svobodné vůli auditora, zda se rozhodne vykonávat auditorskou činnost svým jménem a na svůj účet, nebo jako společník nebo zaměstnanec společnosti. Výkon činnosti auditora, tak jak jej konali pro společnost jeho společníci a jednatelé shora uvedení v inkriminované době na základě smlouvy o dílo podle § 536 a násl. obchodního zákonu, byl mimo jakékoliv pochyby výkonem auditorské činnosti jejich jménem a na jejich účet, a tedy příjmy z takového podnikání nemohly být jinými příjmy, nežli podle § 7 odst. 1 písm. c) ZDP. Důkazem je i skutečnost, že oba auditoři příjmy z takového podnikání řádně zdanili. Názor soudu podle něhož smyslem tohoto ustanovení /§ 6 odst. 1 písm. b) ZDP/ je zdanit příjmy společníků a jednatelů společnosti s ručením omezeným za práci pro společnost jako příjmy ze závislé činnosti, nemá oporu ani ve skutkovém a skutečném stavu, jak byl zjištěn, ani v dosud publikované soudní judikatuře (III. ÚS 410/01); rozhodující pro posouzení, zda se jedná o závislou činnost je to, zda posuzovaná činnost nese znaky závislé činnosti podle zákona o daních z příjmů. Dále stěžovatel uvádí, že není přezkoumatelný nesouhlas soudu s námitkou stěžovatele o tom, že platební výměr správce daně je neplatný, a tedy jde o vadu řízení před soudem.

Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, s jehož závěrem se ztotožňuje a zdůraznil, že se krajský soud v podstatě shoduje s názorem Ústavního soudu zmíněný stěžovatelem; podstatným rysem závislé činnosti ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, stejně tak i ve smyslu písm. b), je vzájemný vztah plátce a poplatníka, totiž společnosti H. A., s. r. o. a jeho jednatelů (společníků). Pro účely daně z příjmů je tedy právně relevantní vzájemný faktický vztah plátce a poplatníka při výkonu práce, nikoliv právní důvod vzniku právního vztahu mezi nimi. Pokud příjmy vyplacené stěžovatelem jednatelé (společníci) skutečně zahrnuli do příjmu dle § 7 ZDP, je na nich, aby způsobem, který daňové zákony umožňují, uplatnili tuto skutečnost u správce daně. Vzhledem k tomu, že daň, kterou byl stěžovatel povinen srazit z daňového základu, nebyla sražena ve stanovené výši, správce daně stěžovateli předepsal tuto částku daně k přímému placení v souladu s ust. § 69 odst. 1 ZSDP. Pokud jde o výši stanovené daňové povinnosti stěžovatele, správce daně použil údaje předložené stěžovatelem v průběhu daňové kontroly, přičemž konkrétní výše záloh na daň byly v jednotlivých měsících stanoveny dle § 38h odst. 3 ZDP. Ustanovením, na základě kterého lze předepsat nesraženou daň k přímému placení, je v daném případě § 69

odst. 1 ZSDP. Z ust. § 38h ZDP tato možnost pro správce daně ostatně ani nevyplývá; toto ustanovení bylo použito pouze pro výpočet (stanovení) konkrétní výše záloh (s. 7 a 8 zprávy o daňové kontrole ze dne 6. 10. 2000), přičemž daný platební výměr na tuto zprávu odkazuje.

Z obsahu správního a soudního spisu jsou patrné zejména ty skutečnosti, které popsal ve svém rozsudku Krajský soud v Brně. V podrobnostech proto na ně Nejvyšší správní soud odkazuje, ale pro přehlednost je rekapituluje:

Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2001 shora uvedeného jednacího čísla žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, a to platební výměr ze dne 23. 10. 2000, č. 1000000074, č. j. 73004/00/351911/2098, jímž byla stěžovateli předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 1998 ve výši 265 957 Kč tak, že tato částka byla snížena na částku 261 513 Kč. Stěžovatel vyplatil v průběhu roku 1998 na základě smluv o dílo společníkům a jednatelům stěžovatele Ing. Z. N. 515 157 Kč a Ing. J. F. 456 390 Kč, které byly fakturovány za provedené audity. Předmětem činnosti stěžovatele je auditorská činnost a související služby. Správce daně posoudil práce vykonávané společníky na základě smluv o dílo za běžné úkony, které vyplývaly z předmětu činnosti stěžovatele. Příjmy plynoucí ze smluv o dílo posoudil jako příjmy podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů platných pro rok 1998 (dále jen ZDP). Při posouzení těchto příjmů vycházel z ust. § 2 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (též daňový řád). Žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že se v daném případě nejednalo o smlouvy o dílo ve smyslu § 36 obchodního zákoníku, ale o práci společníků společnosti s ručením omezeným, i když nebyli povinni dbát příkazu jiné osoby ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Byla tak aplikována zásada ve smyslu § 2 odst. 7 daňového řádu a žalobce byl označen za zaměstnavatele ve smyslu § 6 odst. 2 ZDP s tím, že má povinnosti jako plátce příjmů podle ust. § 38h a násl. ZDP. Z příjmů společníků měl povinnost srážek zálohy na daň a tato povinnost splněna nebyla. Žalobě stěžovatelem podané Krajský soud v Brně nevyhověl a tuto zamítl. V důvodech svého rozsudku zaznělo, že smyslem § 6 odst. 1 písm. b) ZDP je zdanit příjmy společníků a jednatelů společnosti s ručením omezeným za práci pro společnost jako příjmy ze závislé činnosti. Přitom prací pro společnost je nutno rozumět i živnostensky prováděné práce, které jsou v souladu s předmětem podnikání společnosti, neboť touto prací společník (jednatel) objektivně naplňuje podstatu společnosti, tj. její podnikání a získává příjem. Navíc provádění auditu společníky a jednateli žalobce za společnost přímo a nikoliv oklikou přes jejich živnostenské podnikání a smlouvy o dílo nebránila objektivní překážka. Stejně tak mohli provádět audit pro třetí osoby bez uzavření smluv o dílo se stěžovatelem a ne za společnost a v takovém případě by zůstal stěžovatel bez příjmu. Nebylo také stěžovateli upřeno právo uzavřít smlouvu o dílo ovšem s tím, že pro daňové účely bude tento právní vztah posuzován podle § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Není namístě ani námitka dvojího zdanění, neboť se žalovaný otázkou, zda jednatelé (společníci) stěžovatele zaplatili daň v souladu s § 7 odst. 1 písm. b) ZDP, nezabýval. Daňový řád však zná prostředky, které dvojímu zdanění zabraňují a je pouze věcí jednatelů (společníků), kteří takto daň nesprávně zaplatili, zda tyto prostředky použijí. Daňový výměr nepovažuje za neplatný, neboť ustanovení daňového řádu citovaná v předmětném platebním výměru, co by procesní ustanovení, na jejichž základě byla daň předepsána, byla na danou věc použita správně.

V kasační stížností nejsou namítány rozpory ve zjištěném skutkovém stavu.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./

nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzená nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) se týká nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívající buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta nebo je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. rozsahem a důvody podané žaloby a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal pro níže uvedené nic, co by svědčilo pro důvod pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel také napadá rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu nedostatečného způsobu provedení dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomu soud upomíná, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Takové vady řízení však nebyly shledány. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správce daně i odvolací orgán při svém rozhodování vycházely. Důkazní prostředky byly správními orgány řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán při svém rozhodování o tom, zda zde byly zákonné podmínky pro vznik daňové povinnosti.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání kasační stížností napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pro posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o závislou činnost je významné to, zda posuzovaná činnost nese znaky závislé činnosti podle zákona o daních z příjmů, nikoli jakou právní skutečností byla tato činnost založena. Zákon o daních z příjmů sice používá pojem „závislá činnost“, který však není totožný s pracovněprávním pojmem „závislá práce“ (nájem pracovní síly za odměnu). Pro kvalifikaci příjmů, podřazených pro účely daně z příjmů pod ustanovení § 6 zákona č. 586/1992 Sb., není rozhodující, na základě jakého právního vztahu poplatníkovi příjmy plynou. Podstatným rysem závislé činnosti je skutečnost,

že není vykonávána zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, na vlastní účet a s vlastní odpovědností poplatníka, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácí (plátce). Dani z příjmů ze závislé činnosti jsou tak podrobeny nikoli pouze příjmy plynoucí z pracovněprávního vztahu uzavřeného podle zákoníku práce, resp. založené z titulu členství nebo služebního poměru, ale pod takový způsob zdanění zákonodárce zahrnul i příjmy z obdobného poměru, který, aniž by jej definoval, vymezil vzájemným vztahem plátce a poplatníka, a to povinností poplatníka dbát pokynů plátce /§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů/. Za příjmy ze závislé činnosti pro účely zdanění mimo jiné zákon prohlásil celou řadu příjmů, a to bez ohledu na právní skutečnosti zakládající vznik příjmu. Jedná se tak o příjmy společníků a jednatelů společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, odměny členů statutárních orgánů a dalších orgánů právnických osob nebo příjmy za práci studentů a žáků z praktického výcviku. Podle ustanovení § 6 odst. 2 Zákona o daních z příjmů je poplatník s příjmy ze závislé činnosti a funkčních požitků dále označován jako „zaměstnanec“ a plátce jako „zaměstnavatel“, přičemž takové označení samo o sobě nevymezuje právní status zaměstnance. Užitím legislativní zkratky byl zákonem vymezen okruh subjektů, který je pro účely daně z příjmů podroben určitému způsobu zdanění, ať již příjem plyne ze vztahu občanskoprávního, obchodněprávního, pracovněprávního, popř. jiného.

Právně relevantní skutečností pro posouzení charakteru příjmu je ve smyslu zákona o daních z příjmů vzájemný vztah plátce a poplatníka, nikoli právní důvod vzniku právního vztahu mezi nimi. Žalovaný tak správně posoudil skutečný obsah a charakter vztahu mezi stěžovatelem a Ing. Z. N. a Ing. J. F. ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, bez ohledu na to, zda na činnost, která byla prokazatelně pro žalobce vykonána, byla formálně uzavřena smlouva o dílo podle Obchodního zákoníku. Podle ustanovení § 536 odst. 1 Obchodního zákoníku se smlouvou o dílo zhotovitel zavazuje k provedení určitého díla a objednatel se zavazuje k zaplacení ceny za jeho provedení; dílem se přitom ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení rozumí zhotovení určité věci, její údržba, provedení dohodnuté opravy nebo úpravy určité věci nebo hmotně zachycený výsledek jiné činnosti. V předmětné smlouvě o dílo, která je ve správním spise k dispozici, je vyjádřen závazek zpracovávat pro stěžovatele zprávy o průběžném a závěrečném ověření účetních závěrek podle Zákona o auditorech a Komoře auditorů ČR podle potřeb stěžovatele; dále jsou stanoveny podmínky ceny díla.

Zásada derogace účinnosti simulovaných právních úkonů obsažená v ustanovení § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. upřednostňuje skutkový stav před stavem formálně právním, což znamená, že správní orgán při zjišťování skutečností rozhodných pro stanovení či vybrání daně nepřihlíží k zastřeným právním úkonům, které jsou formálně upraveny tak, že se fakta představují odlišně od skutečnosti. Takto je správce daně povinen postupovat ve smyslu ust. § 2 odst. 2 a ust. § 31 citovaného zákona vždy, tzn. nikoli jen tehdy, je-li takové posouzení v neprospěch daňového subjektu, ale také tehdy, vede-li takové posouzení k jeho zvýhodnění. Tuto zásadu daňového řízení žalovaný respektoval a v řízení se zaměřil na zjištění skutečností, které nasvědčovaly tomu, že žalobce jednal v úmyslu simulovat právní úkon. Závěr, který žalovaný učinil v rozhodnutí, že totiž práce vykonané pro žalobce vykazovaly znaky závislé činnosti, a proto je podřadil pod příjmy dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, má oporu v provedeném dokazování. Shromážděné důkazy pak žalovaný vyhodnotil v mezích volného uvážení, při němž nepřekročil jeho zákonné hranice. Při aplikaci ustanovení § 2 odst.7 citovaného zákona správce daně nezkoumá vůli daňového subjektu ten či onen právní úkon a jím založený právní vztah simulovat, resp. dostatek vážné vůle účastníků právního úkonu, kteří nemínili uskutečnit to, co pouze předstírali. Podstatné je,

že řádně zjištěný skutkový stav jednoznačně skutečný obsah vzniklého právního vztahu určil. Posoudil-li žalovaný správní orgán skutečný obsah právního úkonu, kterým byla práce společníků společnosti s ručením omezeným i když nejsou povinni při výkonu práce pro společnost dbát příkazů jiné osoby ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., postupoval v souladu se zákonem.

Pro posouzení skutečností zakládajících vznik daňové povinnosti žalobce byl rozhodný skutečný obsah právního vztahu. Postupem správního orgánu ani soudu nebyla nikterak dotčena ani omezena práva žalobce, týkající se svobody podnikání ani smluvní volnosti. Zásada smluvní volnosti, která je bezesporu respektována v právních vztazích v rovině práva soukromého, nepřichází v úvahu v právu veřejném. Pokud se zdroje příjmu, který má být podroben zdanění, dotýká, není pro stanovení veřejnoprávní daňové povinnosti rozhodné, jakou formu smlouvy účastníci mezi sebou uzavřou ve sféře práva soukromého, ale to, jak je obsah takového úkonu definován pro účely zdanění v právu veřejném. Zatímco předpisy soukromého práva umožňují subjektům zvolit si, jakým právním úkonem zamýšlený právní vztah založí (např. smlouva o dílo, smlouva o obstarání věci, smlouva mandátní, smlouva o pracovní činnosti, smlouva o provedení práce), veřejnoprávní předpisy nedávají již subjektům volbu v tom, jakým způsobem příjem z uzavřeného právního vztahu mohou zdanit (shodně NSS 5 Afs 22/03, I. ÚS. 352/04, IV. ÚS 385/04).

V případě daňové povinnosti, která je doměřena plátci (daňovému subjektu, který je za její splnění odpovědný, § 6 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb.) a nikoli poplatníkovi (ust. § 6 odst. 2 cit.zákona, v daném případě Ing. Z. N. a Ing. J. F.) se nejedná o dvojí zdanění, neboť zde vystupují dva samostatné daňové subjekty. Pokud však oba podali daňové přiznání, v němž uvedli předmětné příjmy a tyto zdanili (což nebylo předmětem daňového ani následně soudního řízení), bylo věcí těchto poplatníků, nikoli však stěžovatele, aby v daňovém řízení uplatnili postup dle § 64 zákona č. 337/1992 Sb. a požádali o vrácení přeplatku. Skutečnost, že daňovou povinnost kterou zákon ukládá plátci (srazit a odvést daň z příjmů vyplacených poplatníkovi podle § 38h a násl. zákona č. 586/1992 Sb.), splní sám poplatník, nezakládá zánik takové povinnosti u plátce – tedy stěžovatele. Ze žádného ustanovení zákona o správě daní a poplatků nelze dovodit zánik povinnosti plátce srazit a odvést daň v případě, zdaní-li příjmy, které podléhají srážkové dani u plátce sám poplatník. Plátce neodvádí pouze daň, ale také příjmu odpovídající částku sociálního a zdravotního pojištění. V předmětné věci tak nemohl stěžovatel namítat dvojí zdanění.

Pokud jde o námitku neplatnosti platebního výměru správce daně, soud připomíná, že se k této otázce již opakovaně vyjádřil v tom smyslu, že chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, výslovně nepožaduje, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno konkrétní ustanovení zákona, a stanoví toliko povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Neuvedení konkrétního ustanovení proto není důvodem neplatnosti, resp. nicotnosti daňového rozhodnutí, a to ani s poukazem na § 32 odst. 7 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že právní i skutkové otázky byly krajským soudem posouzeny v souladu se zákonem, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst.1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. prosince 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu